

FM 2014/46

I henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende beslutningsforslag:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut, pålægges at forhøje tilskuddet til ICC med 2 mio. fra og med 2015.

(Medlem af Inatsisartut Aqqaluaq B. Egede, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse

Ønsket om en økonomisk styrkelse af ICC skal ses i lyset af den forestående udvikling af minedrift og industri i Grønland og under henvisning til planerne om en storstilet import af udenlandsk arbejdskraft i forbindelse med kommende råstofprojekter. ICC er i den forbindelse et vigtigt redskab i forhold til at fremme en beskyttelse af vores sprog, identitet, kultur og miljø. Organisationen gør tillige et stort og vedvarende arbejde for styrke viden om menneskerettigheder i de arktiske samfund.

Det er vigtigt til hver en tid at et folk udvikler sig til et åndeligt stærkt folk, til et energisk folk og til et folk, der forstår at dele viljen med alle, der har brug for det. Det er vigtigt til hver en tid at holde kontakten vedlige så vi lærer at forstå hinanden som folk og som individer. Et selvstyrende samfund har brug for et sammenhold i form af et fællesskab af lokalsamfund og et nationalt samfund.

Vi skal sætte selvårenhed i centrum som individer, familier, lokalsamfund og et nationalt samfund for vore mål. Men det skal ikke være sådan, at en udvikling på råstofområdet skal åbne for nedskæringer af bevillinger til organisationer, der beskæftiger sig med et samfunds kultur, identitet og værdier.

Miner og industrier forpligter os til at importere et stort antal udenlandsk arbejdskraft, herunder andre nationaliteter med anderledes værdier. Man skulle tro, at denne nyerehvervede forpligtelse ville blive fulgt op af en forhøjelse af bevillingen til ICC. Man har i stedet gjort det helt modsatte og skåret ned på bevillingen til ICC. Det er for at ændre denne situation, at jeg fremsætter dette forslag til Inatsisartutbeslutning.

Inatsisartuts Råstofudvalg fik under en orienteringsrejse i den forløbne valgperiode bekræftet, hvordan miner kan ændre et folks værdier og kultur radikalt. Hvis vi som folk accepterer minedrift, så må vi også forstå, at det betyder lige så meget at der er nogen, der arbejder for at beskytte vore menneskerettigheder.

Beskyttelse af menneskerettigheder drejer sig ikke alene om vort sprog, kultur og øvrige kulturminde. Menneskerettighedsbestemmelser skal tjene som nøgler til beskyttelse af os som et lille folk, mod at vi behandles uretfærdigt i økonomiske anliggender, for at vi stadig kan udnytte fangsttyr og jagtområder på et

bæredygtigt grundlag. Med andre ord, vi har brug for forbilleder, der beskytter vore rettigheder som folk, hvis der nu skulle ske noget uventet.

Det slår slet ikke til, at regne med Naalakkersuisut som nogen, der skal håndhæve indgåede aftaler. For det er betænkeligt at ville regne med Naalakkersuisut som nogen, der måler nationens værdier set under ét fordi de har muligheden for at træffe afgørelser, som nationen ikke deler, fordi høringer om de omtalte anliggender er utilfredsstillende, fordi alle for længst har fået mistanke om, at Naalakkersuisut kan tillade sig at indgå aftaler med enkelte mineselskaber, selv på trods af eklatant mangelfuld inddragelse af borgere.

Der er gode grunde til, at vi bør ændre den politiske arbejdsform. Der er gode grunde til, at vi bør reagere når det især gælder om at sikre en beskyttelse af vore nationale værdier. Det er derfor, at vi kan føre et styrket ICC ud i livet, en betydende organisation, hvorfra vi kan hente fornyet styrke og som er vort redskab til at beskytte os selv med. Såfremt man har noget at udsætte på ICC's virke, så må det være, at ICC's mulighed for at gøre sin indflydelse gældende er dalende som følge af faldende bevillinger.

Sammenlignet med andre miner i verden, er det eksistensen af fanger- og dyreavlserhverv, miner i Sverige og Canada har mest tilfælles med Grønland. Under en udvalgsrejse i et land kunne vi se, hvor hårdt en mine kan ramme fangere og dyreavlere. Især samerne, der lever af rensdyrhold, bliver helt uanstændigt ladt i stikken af såvel mineselskaber som af regeringer.

Samerne har ingen til at forsvare sig fordi deres lande ikke overholder menneskerettighedsbestemmelserne. Og når mineselskaber eksproprierer græsningsarealer til rensdyr, så foregår det i henhold til de aftaler, som staten og mineselskaberne har indgået. På den måde er der intet, der beskytter folkenes værdier, kulturer og nationale erhverv, som det har taget år at udvikle. Hvis man vil undgå lignende tilstande i Grønland, er det nødvendigt at holde et vågent øje med menneskerettighedsbestemmelserne. Det er også nødvendigt at der er nogen, der står i opposition til regeringen og som kan tage affære, når det gælder om at forsvare nationen.

Jeg vil som forslagsstiller følge med i Inatsisartutmedlemmernes behandling af forslaget. I håb om at det vil møde forståelse som noget, der tilskynder os til at tage hinanden mere alvorligt. Det er ikke store summer, der står på spil i forslaget, men en vedtagelse vil gøre en stor forskel for nationen. Jeg ønsker jer en god debat.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

En vedtagelse af forslaget vil medføre, at det offentliges finanser forringes med 2. millioner kr. medmindre Inatsisartut under forhandlingerne af FFL15 kan finde kompenserende besparelser.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv

Ingen.

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

Ingen